

1 Sarcina probei

Normele privind pregătirea și prezentarea probelor și metodele de pregătire a probelor în procedurile în materie civilă sunt reglementate prin Codul de procedură civilă (*Zakon o pravdnem postopku*, ZPP).

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

Norma generală prevede faptul că părțile trebuie să menționeze toate faptele pe care se întemeiază cererile și obiecțiunile lor și să prezinte probe care să facă dovada faptelor respective (articolele 7 și 212 din ZPP).

Reclamantii trebuie să facă dovada faptelor pe care se întemeiază cererile lor, iar acuzații trebuie să dovedească faptele pe care se bazează obiecțiunile lor. Dreptul substanțial ne oferă informații cu privire la partea care trebuie să afirme și să dovedească un anumit fapt. Consecințele rezultate în urma nedovedirii unui fapt sunt suportate de către partea care, în conformitate cu normele dreptului substanțial, trebuie să afirme și să facă dovada faptului respectiv (articolele 7 și 215 din ZPP).

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

Procedura de strângere a probelor vizează faptele pe baza cărora se întemeiază cererile și obiecțiunile, normele științifice și profesionale și normele bazate pe experiență. Normele juridice nu sunt dovedite, întrucât principiul care se aplică normelor juridice prevede că instanța trebuie să cunoască aceste fapte *ex officio* (*iura novit curia*).

Nu este necesară nicio probă pentru faptele care sunt recunoscute de către o parte în timpul procedurilor în fața instanței. Instanța poate cere ca faptele recunoscute să fie dovedite în cazul în care aceasta consideră că partea a recunoscut faptele respective pentru a putea iniția o acțiune pe care altfel nu ar putea-o iniția [articolul 3 alineatul (3) din ZPP].

Faptele pe care una dintre părți nu le neagă sau le neagă fără a declara motivele pentru negarea acestora sunt considerate ca fiind recunoscute, în afară de cazul în care scopul negării acestor fapte reiese din alte declarații ale părții. De asemenea, una dintre părți poate să prevină efectul acestei prezumții de recunoaștere declarând că nu recunoaște faptele; totuși, acest lucru se aplică numai faptelor care nu se referă la conduita acestei părți sau la percepția acesteia.

Nu este necesară dovedirea faptelor care sunt recunoscute și general cunoscute [articolul 214 alineatele (1) și (6) din ZPP].

Instanța consideră un fapt recunoscut drept temei pentru hotărârea sa, fără a fi necesar ca aceasta să îi verifice veridicitatea [articolul 214 alineatul (1) din ZPP], cu excepția cazului în care aceasta consideră că partea a recunoscut faptele respective pentru a putea iniția o acțiune pe care altfel nu ar putea-o iniția [articolul 3 alineatul (1) din ZPP].

Faptele presupuse conform legii nu necesită probe; cu toate acestea, se poate demonstra că aceste fapte nu există, dacă legea nu stabilește altfel [articolul 214 alineatul (5) din ZPP].

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența aceluia fapt?

În vederea pronunțării unei hotărâri cu privire la cererea reclamantului, instanța trebuie să dispună de un număr ridicat de probe materiale, adică să fie convinsă de faptele care sunt relevante din punct de vedere legal.

Uneori, chiar dovedirea probabilității ar fi suficientă în vederea pronunțării unei hotărâri, în special în anumite decizii procedurale intermediare care nu conduc la finalizarea procedurilor și prin care instanța soluționează chestiuni procedurale intermediare. Pentru ca judecătorul să poată aplica o normă procedurală specifică, faptele relevante din punct de vedere legal trebuie dovedite ca fiind probabile. Cu toate acestea, nu este necesar ca judecătorul să fie convins de existența acestora. ZPP nu definește faptele care pot fi dovedite ca fiind probabile pentru ca o anumită normă să fie luată în considerare.

2 Strângerea probelor

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?

În conformitate cu principiul contradictorialității în vigoare, părțile sunt cele care solicită, în principal, strângerea de probe.

Instanța poate, de asemenea, să dispună obținerea de probe *ex officio* [articolul 7 alineatul (2) din ZPP] în cazul în care aceasta consideră că părțile au intenția de a face uz inadmisibil de cererile lor [articolul 3 alineatul (3) din ZPP].

Instanța strânge probe *ex officio* în litigiile în materia răspunderii părintești, dacă nu are legătură cu o cerere și chiar dacă nu a fost depusă o cerere; aceasta poate, de asemenea, să strângă probe chiar dacă niciuna dintre părți nu a declarat probele și dacă acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor copilului (articolul 408 din ZPP).

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

Instanța decide cu privire la probele care trebuie obținute în vederea stabilirii faptelor decisive [articolul 213 alineatul (2) și articolul 287 din ZPP]. Instanța pronunță o hotărâre cu privire la probe prin intermediul cărora acceptă sau respinge cererile părților, ea fiind în măsură, de asemenea, să dispună strângerea anumitor probe *ex officio*.

În cazul în care cererea părții cu privire la probe este aprobată de către instanță, aceasta este ulterior pusă în aplicare, iar probele sunt strânse efectiv.

Instanța nu este obligată prin decizia sa cu privire la probe. Instanța poate modifica decizia în timpul procedurilor și poate dispune strângerea de probe cu privire la care respinsese o cerere anterioară, putând, de asemenea, să dispună strângerea de probe noi [articolul 287 alineatul (4) din ZPP].

În general, probele sunt prezentate în timpul audierii în fața unui judecător care urmează să pronunțe hotărârea finală [articolul 217 alineatul (1) din ZPP]. În cazul în care există motive întemeiate, probele pot fi prezentate în fața unui judecător desemnat la cerere [articolul 217 alineatul (1) din ZPP]. În cazuri excepționale, este posibil, de asemenea, ca prezentarea probelor să se efectueze după ce audierea principală a fost încheiată, atunci când completul de judecată decide ca audierea principală să fie redeschisă. Aceasta se întâmplă, în cazul unei solicitări, în vederea completării procedurilor sau în vederea clarificării aspectelor specifice importante (articolul 292 din ZPP).

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

ZPP prevede, în mod specific, faptul că strângerea de probe poate fi respinsă numai în cazul în care mijlocul de probă este irelevant în pronunțarea deciziei (articolul 287 din ZPP); adică acesta nu are drept scop stabilirea faptelor relevante din punct de vedere legal. Totuși, ZPP nu conține nicio dispoziție specifică privind motivul respingerii unor probe ca fiind inadmisibile sau a respingerii unor probe a căror obținere nu este posibilă din punct de vedere economic sau a căror obținere nu este fezabilă.

O parte trebuie, cel târziu până la prima audiere principală, să declare toate faptele necesare pentru a le susține cererile, să prezinte toate probele necesare pentru stabilirea veridicității declarațiilor acestora, și să își declare poziția în ceea ce privește mărturiile și probele prezentate de către partea adversă. Acest lucru înseamnă că instanța nu ia în considerare probele pe care o parte le prezintă prea târziu. Unei părți i se refuză în general o astfel de cerere (articolul 286 din ZPP). Singura excepție implică cazurile în care o parte poate dovedi că, din motive care nu depind de voința sa, nu a putut prezenta probele la prima audiere sau în cazurile în care autorizarea acestora ar fi dus la o întârziere a judecării litigiului de către instanță [articolul 286 alineatul (3) din ZPP].

În ceea ce privește probele inadmisibile și probele a căror obținere nu este fezabilă, este important să se respecte articolul 3 alineatul (3) din ZPP, care prevede că instanța nu va aproba cererile părților care sunt contrare reglementărilor obligatorii sau care contravin normelor morale.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

ZPP recunoaște anchetele, înscrisurile, audierea martorilor, audierea experților și audierea părților.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

Martorii: Orice persoană citată în calitate de martor trebuie să se prezinte și, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, trebuie să depună mărturie [articolul 229 alineatul (1) din ZPP]. Martorii sunt audiați la cererea uneia dintre părți, care trebuie să menționeze martorul care urmează să depună mărturie și trebuie să precizeze detaliile personale ale acestuia (articolul 236 din ZPP). Martorii sunt invitați să se prezinte la o dată stabilită prin intermediul unei citații speciale, prin care aceștia trebuie avertizați cu privire la obligația lor de a depune mărturie, cu privire la consecințele care rezultă în urma unei neapărări nejustificate, precum și cu privire la dreptul acestora la rambursarea cheltuielilor (articolul 237 din ZPP).

Martorii sunt audiați în timpul procesului. Martorii care, din cauza vârstei, a bolii sau a unei dizabilități fizice grave, nu pot da curs citației pot fi audiați la domiciliu [articolul 237 alineatul (2) din ZPP]. Fiecare martor este audiat în mod separat și nu în prezența celorlalți martori care urmează să depună ulterior mărturie [articolul 238 alineatul (1) din ZPP]. Instanța informează martorii cu privire la obligația de a spune adevărul și de a nu omite niciun lucru. Aceasta îi avertizează, de asemenea, cu privire la consecințele aplicabile în cazul depunerii unei mărturii false. Martorul declară mai întâi ceea ce cunoaște cu privire la cauză. Judecătorul care prezidează completul de judecată sau membrii completului și părțile, precum și reprezentanții și persoanele împuternicite ale acestora, pun întrebări pentru a verifica declarațiile martorului sau pentru a le completa ori a le clarifica. În cazul în care martorii depun declarații care sunt inconsecvente, aceștia pot fi confrunțați [articolul 239 alineatul (3) din ZPP]. ZPP nu mai recunoaște declarațiile sub jurământ ale martorilor.

ZPP nu face o distincție între procedura privind audierea martorilor obișnuiți și audierea martorilor „experți” și nu prevede dispoziții procedurale distincte în această privință. Nu există nicio diferență între procedura privind audierea martorilor și procedura privind audierea experților.

Înscrisuri: Cu toate că ZPP nu prevede o ierarhie a diferitelor mijloace de probă, înscrisurile sunt cele mai credibile. Acestea pot fi împărțite în înscrisuri publice și înscrisuri sub semnătură privată. Înscrisurile publice sunt înscrisurile elaborate, într-o formă stabilită, de către o instituție statală care exercită funcții în sfera de responsabilitate a acesteia sau documentele emise într-o astfel de formă de către o autoritate locală, o asociație sau o altă organizație ori de către o persoană fizică în exercițiul funcției publice care i-a fost încredințată prin lege [articolul 224 alineatul (1) din ZPP]. Înscrisurile sub semnătură privată înseamnă toate documentele care nu sunt publice. Într-un înscris sub semnătură privată, semnătura poate fi certificată de către o instituție autorizată de stat sau de către o persoană fizică ori juridică care exercită o funcție publică (de exemplu un notar). Astfel de clauze privind certificarea în ceea ce privește înscrisurile sub semnătură privată prezintă o importanță oficială, iar partea respectivă a documentului poate fi considerată, de asemenea, drept un document public. Forța probantă a înscrisurilor publice este definită în mod separat în ZPP. Un înscris public face dovada veridicității faptelor confirmate sau menționate în cuprinsul acestuia [articolul 224 alineatul (1) din ZPP]. În timp ce ZPP conține prezumția potrivit căreia conținutul unui înscris public este adevărat, se admite să se facă dovada faptelor care sunt înregistrate în mod necorespunzător într-un înscris public sau să se facă dovada faptului că înscrisul public a fost întocmit în mod incorect [articolul 224 alineatul (4) din ZPP]. În plus, aceasta este singura regulă privind probele în procedura civilă din Slovenia.

Înscrisurile publice străine legalizate în conformitate cu reglementările relevante au aceeași forță probantă ca și înscrisurile slovene, cu condiția ca acordurile de reciprocitate să fie aplicabile și cu excepția cazului în care printr-un tratat internațional se prevede altfel (articolul 225 din ZPP).

ZPP prevede, de asemenea, norme privind prezentarea de înscrisuri (obligația de a prezenta înscrisuri), lucru care depinde de faptul dacă înscrisul se află în posesia părții care face referire la acesta, în posesia părții adverse, la o instituție sau o organizație de stat care exercită o funcție publică sau în posesia unui terț (persoană fizică sau juridică).

Martorii-experti: Instanța strânge probe de la un expert atunci când sunt necesare cunoștințe tehnice în vederea stabilirii sau a clarificării unui anumit fapt, iar instanța nu are la dispoziție astfel de cunoștințe (articolul 243 din ZPP). Instanța civilă numește martorul-expert printr-o hotărâre specială, înaintea numirii, în condițiile în care părțile se pot exprima în această privință înainte de numire. Un expert poate fi, de asemenea, numit de către judecătorul care prezidează camera sau de către un judecător desemnat, dacă aceștia au dreptul de a dispune strângerea unor asemenea probe (articolul 244). Experții sunt aleși, în general, de pe o listă specială utilizată de către instanță; această sarcină poate fi încredințată, de asemenea, unei instituții specializate. Numai persoanele fizice pot fi experți. Experților le revine obligația de a-și accepta îndatoririle și de a-și prezenta constatările și avizele [articolul 246 alineatul (1) din ZPP]. Instanța poate aplica o amendă expertului care nu participă la audiere, chiar dacă a fost citat în mod corespunzător în acest sens, și care nu își justifică absența, expertului care refuză, fără un motiv întemeiat, să efectueze expertiza, expertului care nu informează imediat instanța cu privire la motivele pentru care nu este în măsură (în termenul prevăzut) să efectueze expertiza și, în sfârșit, expertului care nu desfășoară activitatea de expertiză fără un motiv justificat în termenul stabilit de instanță [articolul 248 alineatul (1) din ZPP]. Experții pot fi scutiți de obligația de a-și îndeplini sarcina la cerere și numai pentru motive pe care aceștia le pot invoca pentru a refuza să depună mărturie sau a răspunde la o întrebare personală. Instanța poate, de asemenea, să îi scutească pe experți de la obligația de a-și îndeplini sarcina pentru alte motive întemeiate (de exemplu sarcina de lucru excesivă). O scutire din același motiv poate fi, de asemenea, solicitată de către un salariat autorizat al instituției sau organizației în cadrul căreia expertul lucrează (articolul 246 alineatele (2) și (3) din ZPP). Un expert poate fi, de asemenea, exclus de la depunerea mărturiei în aceleași condiții ca și un judecător; singura excepție se referă la faptul că o persoană care a fost deja audiată ca martor poate apărea în calitate de martor-expert [articolul 247 alineatul (1) din ZPP].

Sarcina expertului este de a-și prezenta constatările și avizul. Instanța decide, de asemenea, dacă expertul își va prezenta constatările și avizele numai oral în timpul procesului sau dacă acesta trebuie să le prezinte și în scris înainte de desfășurarea ședinței de judecată. De asemenea, instanța stabilește termenul final până la care un expert are obligația să își prezinte constatările și avizul. Atunci când se numește mai mult de un expert, aceștia își pot prezenta împreună constatările și avizele, în cazul în care cad de acord asupra acestora. În cazul în care aceștia nu cad de acord, fiecare expert își prezintă constatările în mod separat (articolul 254 din ZPP). În cazul în care între informațiile furnizate de către experți există diferențe semnificative sau constatările unuia sau a mai multor experți sunt neclare, incomplete sau contradictorii ori dacă acestea contrazic circumstanțele care au fost cercetate, iar neregularitățile nu sunt rectificate printr-o nouă audiere a expertului, se obțin din nou probe de la același expert sau de la alți experți [articolul 254 alineatul (2) din ZPP]. Cu

toate acestea, în cazul în care în cadrul avizului unui sau mai multor experți există contradicții sau dacă avizele acestora conțin anomalii ori dacă există îndoiele întemeiate privind acuratețea avizului prezentat, se solicită avizele unor alți experți [articolul 254 alineatul (3) din ZPP]. Experții au dreptul la rambursarea costurilor și la remunerare pentru activitatea lor [articolul 249 alineatul (1) din ZPP].

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

Principiul care se aplică în ceea ce privește evaluarea probelor prevede că mijloacele de probă sunt apreciate în mod liber. Instanța, acționând potrivit convingerilor proprii, decide cu privire la faptele care sunt considerate a fi fost dovedite, pe baza unei analize detaliate și atente a fiecărui mijloc de probă în mod separat, precum și a tuturor probelor luate împreună și pe baza succesului procedurilor în ansamblu (articolul 8 din ZPP). Procedura civilă slovenă nu recunoaște, în consecință, „regulile privind probele” în temeiul cărora organul legislativ prevede în avans, în mod abstract, valoarea anumitor tipuri de mijloace de probă. Singura excepție de la aceasta este regula privind evaluarea înscrisurilor publice (a se vedea punctul 2.5).

Cu toate acestea, în practică, regula care se aplică prevede faptul că probele scrise, de exemplu, sunt mai credibile, însă acestea nu au o forță probantă mai mare decât, de exemplu, mărturia martorilor sau a părților.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

ZPP nu conține dispoziții în ceea ce privește obligativitatea anumitor mijloace de probă în vederea stabilirii existenței anumitor fapte.

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

Da. Orice persoană citată în calitate de martor trebuie să se prezinte și, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, trebuie să depună mărturie [articolul 229 alineatul (1) din ZPP].

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

O persoană nu poate fi audiată ca martor în cazul în care mărturia acesteia ar aduce atingere obligației de a păstra un secret oficial sau militar, cu excepția cazului în care autoritatea competentă îl scutește de această obligație (articolul 230 din ZPP).

În mod excepțional, judecătorul care prezidează camera poate autoriza audierea unui martor care dezvăluie un secret oficial sau militar dacă există condiții pentru divulgarea informațiilor clasificate în cursul procedurii judiciare (în funcție de importanța informațiilor și a conținutului actului de procedură, de natura și de sensibilitatea informațiilor clasificate, de importanța și de importanța drepturilor materiale privind litigiul și de hotărârea în curs, precum și de faptul că divulgarea informațiilor clasificate ar putea periclita funcționarea autorității sau a securității naționale).

Martorii pot refuza să depună mărturie (articolul 231 din ZPP) în ceea ce privește:

aspecte care i-au fost încredințate de către una dintre părți în calitate de reprezentant autorizat;

aspecte care i-au fost confesate de către parte sau de către o altă persoană în calitate de duhovnic religios;

fapte pe care aceștia le-au constatat în calitate de avocat sau medic ori faptele constatate în exercițiul oricărei alte profesii sau a oricărei alte activități în cadrul căreia aceștia au obligația de a păstra secretul tuturor faptelor constatate în timpul exercițiului profesiei sau a activității respective.

Martorii pot refuza să răspundă la anumite întrebări individuale în cazul în care au motive întemeiate, în special afirmând că prin aceasta ar cauza o vătămare gravă, un prejudiciu financiar considerabil sau urmărirea penală a lor sau a rudelor lor de sânge în linie dreaptă de toate gradele sau a rudelor de sânge în linie colaterală până la al treilea grad, precum și în cazul în care martorii ar cauza o vătămare gravă, un prejudiciu financiar considerabil sau urmărirea penală a soțului/soției sau a unei rude prin alianță mergând până la gradul al doilea inclusiv (chiar și în cazul în care căsătoria a fost deja desfăcută) ori tutorelui, curatorului lor, părintelui lor adoptiv sau copilului adoptat [articolul 233 alineatul (1) din ZPP].

Cu toate acestea, riscul de a cauza un prejudiciu financiar nu poate fi invocat de către martori ca motiv pentru a refuza să depună mărturie cu privire la tranzacții legale la care aceștia au participat în calitate de martori, cu privire la acțiunile pe care aceștia le-au exercitat ca predecesor legal sau ca reprezentant al oricăreia dintre părți într-un litigiu, cu privire la fapte referitoare la regimul dreptului de proprietate care are legătură cu relațiile de familie sau cu căsătoria, cu privire la fapte referitoare la naștere, căsătorie sau deces sau în orice alt caz în care, în temeiul unor reglementări speciale, aceștia trebuie să prezinte o cerere sau să depună o declarație (articolul 234 din ZPP). De asemenea, un martor nu poate să refuze să depună mărturie din motive de protecția a secretului profesional, dacă divulgarea anumitor fapte este necesară în beneficiul public sau al altei persoane, cu condiția ca un astfel de beneficiu să depășească prejudiciul provocat prin divulgarea secretului (articolul 232 din ZPP).

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

Da. În cazul în care martorii care au fost citați în mod corespunzător nu se prezintă în instanță, iar absența acestora este neîntemeiată sau în cazul în care aceștia au părăsit în mod neautorizat locul în care ar fi trebuit să fie audiați, instanța poate dispune aducerea acestora cu forță, pe cheltuielile lor, precum și plata unei amenzi de până la 1 300 EUR. Instanța poate, de asemenea, dispune plata unei asemenea amenzi de către martorul care se prezintă în instanță, dar care ulterior, după ce a fost avertizat cu privire la consecințe, refuză să depună mărturie sau să răspundă la anumite întrebări din motive pe care instanța le consideră nejustificate. În cel din urmă caz, instanța poate, în cazul în care martorul nu vrea în continuare să depună mărturie, să dispună reținerea acestuia până în momentul în care acesta își exprimă disponibilitatea de a depune mărturie sau până în momentul în care audierea acestuia nu mai este necesară, însă nu mai mult de o lună [articolul 241 alineatele (1) și (2) din ZPP].

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Martor poate fi orice persoană care este capabilă a oferi informații cu privire la faptele care urmează să fie dovedite [articolul 229 alineatul (2) din ZPP]

Eligibilitatea pentru a fi martor nu depinde de capacitatea juridică. Un copil sau o persoană declarată total sau parțial ca fiind lipsită de capacitate juridică poate fi martor în cazul în care aceasta este într-adevăr capabilă de a oferi informații cu privire la faptele relevante din punct de vedere juridic. Chestiunea cu privire la faptul dacă un martor este capabil sau nu să depună mărturie este evaluată de către instanță de la caz la caz.

Una dintre părți sau reprezentantul legal al acesteia nu pot fi martori, în timp ce un reprezentant obișnuit (*pooblaščenec*) sau un intervenient (*stranski intervenient*) au această capacitate.

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

În ceea ce privește audierea martorilor, a se vedea răspunsul sus-menționat.

Videoconferința este reglementată la articolul 114a din ZPP, care prevede că o instanță poate, cu acordul părților, să permită părților și reprezentanților acestora să fie în altă locație în timpul audierii și să desfășoare acte procedurale la respectiva locație dacă transmisiunea audio și video este furnizată de la locația la care are loc audierea către locația sau locațiile la care părțile și/sau reprezentanții sunt prezenți. De asemenea, instanța poate, în aceleași condiții, să dispună strângerea de probe prin efectuarea unei inspecții, examinarea înscrisurilor sau audierea părților, a martorilor și a experților.

3 Evaluarea probelor

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

În termeni generali, probele obținute ilegal (de exemplu prin interceptarea ilegală a convorbirilor telefonice) nu pot fi utilizate în procesele civile. Cu toate acestea, jurisprudența permite în mod excepțional utilizarea unor astfel de probe dacă există motive întemeiate pentru a proceda astfel sau dacă strângerea probelor ar avea o importanță specială pentru punerea în aplicare a unui drept protejat prin constituție. În acest caz, pe lângă faptul că anumite probe ar fi putut fi obținute ilegal, este decisiv să se hotărască dacă probele prezentate în procesele civile ar conduce la o nouă încălcare a drepturilor omului.

În ceea ce privește probele inadmisibile și probele a căror obținere nu este fezabilă, este important să se respecte articolul 3 alineatul (3) din ZPP, care prevede că instanța nu va aproba cererile părților care sunt contrare dispozițiilor legislative obligatorii sau care contravin normelor morale.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

În cazul în care declarația este parte componentă a plângerii sau a unei cereri de orice fel, aceasta nu va fi considerată drept probă, însă va avea statutul unei cereri reale, în privința căreia partea trebuie să prezinte probe corespunzătoare. În cazul în care declarația este cuprinsă într-un înscris prezentat ca mijloc de probă pentru a dovedi afirmațiile uneia dintre părți, declarația respectivă va avea statut de înscris.

O declarație prezentată de către una dintre părți în timpul audierilor este considerată, de asemenea, ca fiind mijloc de probă, întrucât ZPP recunoaște și audierea părților drept probă (articolul 257 din ZPP).

Linkuri utile

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Ultima actualizare: 09/01/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.